

Eene verpletterende statistiek tegen het beschermingsstelsel.

Over eenige dagen verscheen een officieel document, eene aflevering van den negenden jaargang van het landbouwbuletijn, waarin wij het meest onweerlegbaar argument vinden tegen de inkomende rechten.

In dit boek namelijk, staat eene tabel betreffende den handel der landbouwprodukten gedurende de jaren 1888-1892. Daarin wordt bewezen dat België, voornamelijk een land is van invoer van landbouwvoortbrengselen.

Het is dus wel duidelijk dat men geen voordeel behalen kan met die voortbrengselen inkomende lasten te doen betalen, integendeel, het tegenovergestelde is waar.

Wij willen eens de lijst geven der voortbrengselen waarvan den invoer grooter was dan den uitvoer, en dergenen waarvan den uitvoer grooter was gedurende de vijfjaarrijksche periode 1888-1892.

Meer uitgevoerd:

Boter, bier, beetwortels, onbewerkte was, messtoffen en lijnkoek, eikenschors, kaas, tarwe, granen in 't algemeen, olieachtige granen, wol, versche en drooge groenten, zeem, eieren, aardappelen, voeder, rogge, siropen en nog eenige anderen van minder belang.

Meer uitgevoerd:

Genever en likeuren, allerlei fruit, hoppe, melk, ruwe suikers, bewerkte suikers en meel.

Wilden wij nu nog de cijfers erbij geven, het bewijs ware nog vollediger, maar wij denken dit reeds voldoende, om aan te toonen hoe schuldig de heeren aanhangers van het beschermingsstelsel zijn en hoe verdiend men hen de volksuit-hongeraars noemen kan.

GELUKKIGE GEMEENTE.

In Duitschland bestaat er eene stad, waar niet alleen niemand belastingen betalen moet, maar waar zelfs ieder familiehoofd van de gemeente, jaarlijks eene som krijgt van 50 fr. Dit komt hieruit voort, dat de gemeentegoederen zeer groot zijn en eene hooge waarde hebben.

Het zou gemakkelijk overal zoo kunnen gaan, indien de gronden in plaats van aan enkele bijzondere eigenaars te behooren, den eigendom waren der gemeenten. Dezen zouden die gronden mits redelijke vergoeding aan de vereenigde gezinnen kunnen afstaan. De jaarlijksche opbrengst zou in de gemeentekas gestort worden, en zou kunnen dienen om de lasten te verminderen en nuttige werken uit te voeren ten voordeele van allen.

OFFICIEELE AKTEN

Ten gevolge eener heerschende veeziekte is, bij ministerieel besluit, het houden van fooren en markten voor grasdiere en varkens verboden, in de provinciën Luxemburg en Namen.

Wie vaart daar weer de slechtste bij? De boeren en veekoopmans die al dien tijd geene zaken kunnen doen en dus geen brood winnen.

Het koopen, verkoopen en verzenden der Ortolanen zijn sedert 20 Juli in gansch het land toegelaten.

Geschiedenis der Boerenbevolking

II.

De toestand.

In de laatste twintig jaren is de toestand der pachters van jaar tot jaar verslecht. Het verhuizen (de ruïne van den boer) is vertiendubbeld. Ook de uitscheidingen of, zooals men 't op den buiten zegt, het « uitschudden » is niet meer na te gaan, en al die ongelukken, vroeger welstellende pachters, vermeerderen onophoudelijk het leger der werkeloozen.

Op een « gehucht » van 21 pachthoeven, hebben er op slechts 18 jaren 17 veranderingen plaats gehad van pachters; 4 boeren op de 21 hebben 't volgehouden, de anderen zijn verdeeld als volgt: 1 is gestorven, 8 zijn op kleinere hoeven gaan wonen, 2 zijn op hun renten gaan leven en 6 zijn daglooners geworden. Iedereen die den buiten bewoont, heeft slechts maar eens rond te zien, en overal zal men denzelfden toestand ontwaren.

En wat is er gedaan om dien toestand te verhelpen? Letterlijk niets! Eenigen tijd voor de kiezingen kwam de landbouw ter sprake: geldbarons, groote eigenaars, gemeenteverbieden, kortom al de kandidaten-volksbedriegers werden dan eens nederig voor den pachter die gewapend was met kieswet, en altijd wisten die bedriegers de boeren om den tuin te leiden. De pachter koos nu eens liberaal, dan eens klerikaal, meestal voor wettenmakers die slechts er op uit zijn den pachter door alle mogelijke middelen uit te zaaijen.

Hoe is de toestand ten huidige dage? Evenals altijd. Wanneer eene kiezing voor handen is, worden de boeren gulden bergen beloofd; wanneer de klerikalen gekozen worden zullen er inkomende rechten geheven worden op de granen, juist alsof de landbouw daardoor te verhelpen ware!

Doch laat ons eens nagaan, wat gevolg de inkomende rechten op de granen zouden te weeg brengen.

Nemen wij bijvoorbeeld het arrondissement Gent. Wat wordt hier verbouwd? Zeer veel rogge, dan volgt haver, garst en een weinig tarwe.

De rogge kan niet belast worden, om de eenvoudige reden dat er geen noemenswaardige hoeveelheid wordt ingevoerd, ook zijn de boeren zelf de grootste verbruikers van rogge, overal op den buiten eet men roggebrood. Slechts 's morgens vroeg wordt een tarwe boterham geeten, verders hebben de boeren het roggemeel in groote hoeveelheid noodig voor het vetten van runderen en zwijnen. De haver: weeral zijn de boeren zelf de verbruikers, doordien zij haver noodig hebben als paardenvoedsel, ook dient hier te worden opgemerkt dat bij inkomende rechten op de haver den boer daar geen voordeel zou bij genieten, de pachter heeft benevens haver ook klaver noodig, en niets is voordeliger voor den boer dan de klaver in de haver te zaaien.

Met rogge en garst is dit anders, die gewassen worden vroeg geplukt en laten dan nog den tijd voor een goeden oogst rapen op te doen; haverloof wordt niet gezocht, omdat de haver zelf 't laatst van alle graangewassen tot rijpheid komt.

Garst: dit is het eenige graangewas dat de boer verkoopt, doch waar wordt de garst geteeld? In het arrondissement Gent althans zeer weinig. Ook is de invoer van geringe betekenis, de boeren zaaien garst om vroeger rapen te hebben omdat dit gewas het eerst tot rijpheid komt.

Nu hebben wij nog de tarwe. Wat betekenis heeft de verbouwing van tarwe hier in den omtrek? Er is geen gewas dat moeilijker om winnen is dan de tarwe, de vette, zware grond is zoo onontbeerlijk voor tarwe als de licht voor den mensch. Waar vindt men hier dien grond, en waar treft men den pachter aan die nog den noodigen onkost aan den grond kan doen om het land te bereiden?

Doch laat ons voor een oogenblik aannemen dat er inkomende rechten op de tarwe geheven worden, nemen wij drij fr. per 100 kilog. Welaan, de boeren die bij uitzondering tarwe voortbrengen, zullen drij fr. per 100 kilog. meer ontvangen, doch de groote verbruikers, de fabriekarbeiders in de steden, zullen hun brood evenveel duurder betalen. Daar het tarwebrood den hoofdkost is der werklieden, zullen zij die 3 fr. moeten besparen op melk, eieren, boter, vleesch, enz.

De pachter zal dus 3 fr. meer ontvangen voor 100 kilog. verkochte tarwe, doch hij zal evenveel verliezen op andere waren, omdat de arbeiders geen grotere uitgaven kunnen doen dan het voorop berekende loon.

Deze beredeneering is zoo klaar dat de katholieken zelf met dubbel gezicht te werk gaan. Op den buiten beloven zij de pachters inkomende rechten om hunne stem te winnen, en in de steden verklaren zij er zich tegen, omdat zij de stem der fabriekwerkers ook niet versmaden.

(Wordt voortgezet.)

LODEN.

SPIJKERS IN VRUCHTBOOMEN

Naar het schijnt, wordt in Amerika nog al eens gebruik gemaakt van het slaan van verroeste spijkers in de stammen van boomen, ten einde die tegen ziekten te beschermen. Dit is het geval bij peren- en ook bij perzikboomen. Een geval wordt daarbij vermeld, waarbij in een perzikboomgaard alle boomen geheel dood waren ten gevolge van keverlarven, die in het hout leefden, met uitzondering slechts van een drietal, dat buitengewoon uitstekend stond. De eenige bekende oorzaak voor dit verschil waren de spijkers, die den eigenaar in die drie boomen geslagen had om zoo het hout te bewaren. De proef was dus geheel gelukt.

Een « chemical writer » verklaarde dit als volgt: « De oxydatie van ijzer door het sap der plant doet ammoniak ontstaan, dat met het opstijgend sap in elk deel van het blad zal doordringen, in zulk eene dosis, dat insecten daar niet tegen kunnen. » Deze schrijver beveelt daarom aan in elken stam een half dozijn spijkers te slaan!

Of het middel goed, en de verklaring juist is, moet echter nog nader aangetoond worden.

Indien gij wist....

Indien gij wist wat er al ligt besloten

In 't kleine woordje « Recht », Gij zoudt uw hart, trots alles ontblooten, En meedoen in 't gevecht!

Gij zoudt opeens als uit 'n slaap ontwaken, O vriend, indien gij 't wist, Gij zoudt uw hart veel feller voelen blaken, En worden: socialist!

Indien gij wist wat schat u wordt ontstolen

Op allerlei gebied, Hoelang gij nog in armoede voort zult doelen, Als gij niet klaar 'n ziet, Gij zoudt met lijf en ziel aan 't Recht u (wijden,

O Vriend, indien gij 't wist, Gij zoudt u mee van alle juk bevrijden, En worden: Socialist!

BOER JAN.

Indien gij wist wat al er ligt besloten

In 't woordje « socialist » Gij zoudt met ons 't venijnig ras verstooten, Dat alle oprechtheid mist! Gij zoudt met ons het zegewoord omgorden, O vrienden, wen gij 't wist, Gij zoudt gewis, trots alles, allen worden: Een goede Socialist!

Schoone vooruitzichten

Het verslag van den algemeenen consul van België te Philadelphia, brengt ons vreeselijke dingen aan 't licht omtrent den toestand der Amerikaansche nijverheid en der werklieden van de Vereenigde Staten.

Toen wij, socialist en demokraten, vroeger reeds beweerden, dat de werkeloosheid er op schrikbarende wijze woedde en 't lot der arbeiders er al zoo ellendig was als hier, dan verweet men ons dat wij overdreven en logen. Nu zijn het de burgerstatistiekers zelf die het zeggen: zal men het nu nog loochenen?

Ziehier eenige cijfers daaromtrent, en, let wel op, lezers, zij die ze geven zeggen zelf dat alles op zijn minst genomen is en eerder veel hooger zouden moeten opgegeven worden dan lager.

800,000 (zegge acht honderd duizend) werklieden zijn zonder arbeid; van den arbeid van dezen hangen

nu ten minste 2 miljoen personen af, dit is dus twee miljoen menschen die rechtstreeksch zonder bestaansmiddelen zijn.

M. Sam Goinpers, de voorzitter van den Amerikaanschen Arbeidersbond, verzekert dat er in December 1893, ten minste 3 miljoen werkeloozen waren in de Vereenigde Staten. En hij doet erbij opmerken, dat dit tijdstip dan nog veel gunstiger was dan de anderen van het jaar.

Den 22de December 1892 ontving de Werkbeurs van Nieuw-York per telegraaf het getal werkeloozen van 119 nijverheidssteden. Welnu, voor de Staten van New-York en New-Jersey alleen waren er 223,000; in de Midder-Statens 227,000; in Pensylanië 151,000. In gewone tijden leven ongeveer 1 1/2 miljoen menschen van den arbeid der werkeloozen.

Wij zouden verdere statistieken kunnen opgeven en spreken over de groote steden in 't bijzonder, waar verleden winter dagelijks duizenden werkeloozen in kerken moesten slapen omdat zij geen dak hadden, maar de bovenaangehaalde cijfers zijn welsprekend genoeg in al hunne wreedheid.

Dat men ook niet denke dat die getallen ingebeelde zijn; neen, nog eens, zij zijn eerder te laag dan te hoog gegeven.

En dan spreken zij nog maar alleen van de nijverheidswerklieden, terwijl er honderdduizenden zouden moeten bijgevoegd worden van werkelooze landarbeiders en boeren.

Ziedaar, buitenlieden, hoe het gaat in Amerika, dat land van belofte van over weinige jaren; ziedaar wat ons allen ook te wachten staat als er geen paal en perk gesteld wordt aan de schrikkelijke misbruiken van het monsterachtig kapitalisme.

BRIEFWISSELINGEN

Esschene, 7 Augustus 1894

Mijnheer de opsteller van *De Landbouwer*.

Ik neem de vrijheid plaats te verzoeken in de kolommen van uw blad voor deze weinige regelen.

Ellende bij de kleine Landbouwers en Landbouwwerklieden

De kleine landbouwer is onder stoffelijken toestand de meest beklagenswaardige aller menschen, niet minder is het den landbouwwerkman. En wie is de schuld van zijne ellende? Niemand anders dan de groote eigenaars. Ziehier waarom.

Over 25 jaren waren de pachten der goede landen 80 tot 100 fr. per hectaar. Nu nog zooveel. Dit maakt dat de landbouwer die alsdan, wanneer alle landbouwvoortbrengselen 1/2 en zelfs meer hooger in prijs stonden, na hunne landpachten betaald te hebben op hunne voortbrengselen die ze konden verkoopen, op eene boerderij van 2 of 3 hectaren te Baafmis nog 4 a 500 fr. verhieldden om den winter mee door te brengen. Nu is iets overhouden op zoo eene winning onmogelijk geworden. Hij mag zich gelukkig achten als hij er komt, ja, dit zijn nog de goeden, en zelfs is dat alle jaren niet mogelijk voor hen die nog een deel hunner landen als eigenaar bezitten. En zeg me dan eens waarmee brengt die man met heel zijn gezin den langen kostelijken winter door, en dan, na den winter, wat wint hij dan?

Op schrale kost moet hij van den vroegen morgen tot den laten avond zwaar werk verrichten, het geld ontbreekt hem om zich te doen helpen, al is de daghuur dan ook uiterst klein die hij zou moeten betalen aan eenen werkmans. Het geld ontbreekt hem om kunstvet te koopen voor zijne uitgemergelde lander, die jaren lang uitgebuit zijn ten voordeele van woekerige eigenaars, die al de

winst la
stemperi
van den

Na der
goede vo
elers, bo
eenig kr
kens, so
markt te
spotprijs
om den
landpach
boer mo
geene of
in de ste
werklid
zou zoo

Boven
betreкке
nog veel
pelaar o
gelegen.

Deze
slecht wa
bij de eig
dat waar
nat of ze
weiderd,
dat bijna
ken gron
Denkt g
hem zijn
woekert
en dwing
werken,
wint te b

't is w
gronden
bewerkt
land? De
dag gaat

Daar g
centieme
men in d
5 tot 8 u
hij een s
op men d
werklid

't is m
gewerkt
melk en
daarna
met van
4 ure de
klein bie
ten 6 of
schimme

In den
gen dan
hard we
slecht we
den. Wer
honderd,
en verwe

In een
verhalen
zien gebe

In het
bouwer,
toestand
schetst e
elders de
uitzien,
gansche
hopstrui
vaagsel
men ziet
slecht ui
veel min
dert wa
wat erge
komen.

onze toes
opbreng
gelukt is
dalen. D
ingen m
mits onz
daardoor

Wie is
van deze
pachters
dat de s
kapitaal
staat te
slecht is
verbruik
hem te k
toestand

Ook z
streeks
alle gro
zouden
winsten
onderlin
terwijl z

Wann
mogen

't) W
bri-fsch
voor. W
ding in g
erg.